

Снажан аргумент који поткрепљује тезу да Платон није противник уметности у целини, него противник оних уметности које мимезис сматрају пуким копирањем природних појава – што, дакле, није учење којем се Аристотелов став дијаметрално супротставља – јесте и реченица коју је Мирко Зуровац навео у делу „Три лица лепоте“, преводeћи Платонову реченицу из дијалога „Тимај“: „Уметник који, ока упртог на непроменљиво биће и служећи се сличним моделима и преко њих на идеју и врлину, не може промашити да створи дело савршене лепоте, док онај чије је око упрто на оно што пролази, са овим пропадљивим моделом, неће направити ништа лепо“. Та теза може указати на то да су објашњења о Аристотеловом учењу о уметности које се, наводно, оштро супротставља Платоновом одређењу исте - резултат дуготрајног и перманентног удаљавања од изворних учења двојице филозофа, која су била ближа него што им то историја филозофије признаје.

Проблематика односа између *мимезиса* и *креативности* не може бити издвојена из Платоновог учења у целини, али исто тако не може бити избегнута комплексност које они имају у односу на појам лепоте. Идеја лепоте заузима једну од најзначајнијих позиција Платонове филозофије, због чега је *накнадно* била супротстављана појму уметности.

Платон сматра да свет има две различите сфере, сферу видљивог - (х)оратон и сферу мисливог – ноетон - које је натчулно и невидљиво. Будући да је душа сродна идејама, које су мисливе, а не видљиве, она јесте оно што јесте *једино када посматра идеје* – а то посматрање чини сазнање. Идеја лепоте је суштинскија од свих идеја – јер је везана за вид, који је, по Платоновом суду, најчистије од свих чула. У дијалогу *Хитија Већи* се откривају све оне сфере у којима се лепота *тражи*, а где се не може *пронаћи*.

Одређења лепоте се испитују и одбацују, будући да не могу да актуализују властити циљ и спроведу одређење *лепоте по себи* – крајњи домет им је одређење *партикуларно лепог*. *Лепо по себи*, као вечна и непроменљива идеја по којој су све појединачне ствари лепе, остаје у форми питања на које није дат адекватан одговор.

Оно о чему је у дијалогу заправо реч јесте испитивање адекватне врсте *сазнања* којом би било могуће сазнати лепо по себи, па иако дијалог не резултира дефиницијом лепоте, он ипак успева да одагна многе заблуде и замке које мњење поставља, што отвара